

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **U., o. s.**, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30.10.2012, sp. zn./Ident.: 2012/268/had/Alt, č.j. had/4032/2012 a ze dne 31.10.2012, sp. zn. /Ident.: 2012/134/had/WAL, č.j. had/3970/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30.10.2012, sp. zn./Ident.: 2012/268/had/Alt, č.j. had/4032/2012, jímž byla společnosti O. A., a. s., uložena pokuta ve výši 800.000,- Kč podle § 8a odst. 2 písm. g) a § 8a odst. 6 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) za porušení ustanovení § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy (zákaz uvádění v omyl přísuzováním vlastností prevence a ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění potravině) ve vztahu k produktu multiIMUN, a rozhodnutí žalované ze dne 31.10.2012, sp. zn. /Ident.: 2012/134/had/WAL, č.j. had/3970/2012, jímž byla společnosti W., a. s., uložena pokuta ve výši 1,100.000,- Kč podle § 8a odst. 2 písm. g) a § 8a odst. 6 písm. b) zákona o regulaci reklamy za porušení ustanovení § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy (zákaz uvádění v omyl přísuzováním vlastností prevence a ošetřování, léčby nebo vyléčení lidských onemocnění potravině) ve vztahu k produktu Proenzi 3+.

Žalobce v žalobě uvedl, že účastníkem řízení, z nichž napadená rozhodnutí vzešla, nebyl, oba správní akty nebyly určeny jemu, přesto se cítí aktivně legitimován k podání žaloby proti oběma rozhodnutím. Žalobce je sdružením podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a též tzv. oprávněným subjektem podle čl. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/22/ES, o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů (dále jen „Směrnice“). Pokud jde o žalobní legitimaci, žalobce se na základě svého speciálního postavení spotřebitelské organizace dovolává práva podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadnout rozhodnutí žalované i přesto, že oba správní akty byly adresovány jiným právníckým osobám, neboť byl jejich obsahem zkrácen na svých vlastních právech a jejich výkonu.

Žalobce je „sdružením“ podle § 25 zákona o ochraně spotřebitele a „oprávněným subjektem“ podle Směrnice a z tohoto titulu je nositelem „práva jednat“ ve smyslu Směrnice.

Obsah práva jednat lze podle žalobce specifikovat jako právo podat procesní prostředek vedoucí k ukončení protiprávního jednání vůči spotřebiteli prováděného jakoukoliv fyzickou nebo právnickou osobou, která se protiprávního jednání vůči spotřebiteli dopouští. Žalobce je tedy legitimován k podání žaloby na zdržení se protiprávního jednání společností W., a. s. a O. A., a. s., přičemž v řízení o těchto žalobách by dosáhl řádné aplikace vnitrostátního práva tak, aby byla dosažena a zajištěna plná účinnost práva Evropské unie. Vydané správní akty žalované však žalobci podle jeho názoru svými právními účinky přímo brání výkonu jeho práv, neboť žalobce před vnitrostátními soudy nemůže úspěšně napadnout identické jednání účastníků žalobou o zdržení se jednání, pokud o tomto jednání již bylo žalovanou rozhodnuto. Vzhledem k tomu, že je žalobce přesvědčen o nezákonnosti vydaných rozhodnutí (podle žalobce žalovaná vytýkaný skutek nesprávně hodnotila, neboť šlo podle názoru žalobce nikoliv o porušení ustanovení § 5d odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy, ale o porušení § 5 odst. 3 téhož zákona, tedy o protiprávní formu reklamy neregistrovaných léčivých přípravků, neboť propagovaný přípravek splňoval definici léčivého přípravku podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění pozdějších předpisů, a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/83/ES), domnívá se, že je k podání žaloby legitimován, byť nebyl účastníkem správního řízení.

Své úvahy o existenci žalobní legitimace žalobce podpořil též poukazem na obsah komunitárního práva. Žalobce vyzdvihl, že úprava registrace léčivých přípravků a jejich propagace je plně harmonizována směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2001/83/ES, nelze proto připustit, aby akt aplikace práva, který má komunitární dosah, byl vyloučen z možnosti přezkumu z hlediska souladu s komunitárním právem. Žalobce poukázal na to, že podle rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 23.4.1986 ve věci 294/83 *Les Verts* proti Evropskému parlamentu je Evropská unie společenstvím práva v tom smyslu, že ani její členské státy, ani její orgány nejsou vyňaty z přezkumu souladu svých aktů se základní ústavní listinou, jakou jsou zakládací smlouvy (dnes Smlouva o fungování Evropské unie). Takto chápaný pojem „společenství práva“ má dvojí rozměr: normativní rozměr, který znamená povinný soulad aktů orgánů Evropské unie a členských států se zakládacími smlouvami, a soudní rozměr, který předpokládá soudní ochranu před protiprávními akty orgánů Evropské unie a členských států a také před protiprávními akty jejich vnitrostátních orgánů bez ohledu na jejich povahu a formu, pokud vyvolávají právní účinky. Pokud provádění těchto aktů přísluší orgánům Evropské unie, fyzické a právnické osoby mohou podat přímo žalobu k Soudnímu dvoru Evropské unie proti aktům, které jsou jim určeny nebo které se jich bezprostředně a osobně týkají. Jestliže toto provedení přísluší vnitrostátním orgánům, mohou poukázat na neplatnost obecně závazných aktů před vnitrostátními soudy a přimět je, aby se v tomto ohledu dotázaly Soudního dvora prostřednictvím předběžných otázek. Žalobce je proto přesvědčen, že pokud žalovaná aplikovala v případě obou rozhodnutí vnitrostátní předpisy nekonformně s komunitárním právem, a to vždy způsobem zvýhodňujícím jediného účastníka řízení, nemá účastník řízení jako jediný privilegovaný žalobce žádný důvod správní akt žalobou napadnout pro jeho nesoulad s právem Evropské unie. Zásada společenství práva proto vyžaduje, aby existoval jiný reálný žalobce, který by na nesoulad napadených rozhodnutí s právem Evropské unie poukázat mohl.

Nutnost existence procesního prostředku vedoucího k soudnímu přezkumu souladu správního prováděcího aktu i obecně závazného vnitrostátního předpisu s právem Evropské unie podle žalobce logicky implikuje nutnou existenci nositele práva podat procesní prostředek umožňující takový přezkum. Prokázání osobního vztahu mezi žalobcem a napadeným aktem bude pro tyto účely podléhat podle žalobce „testu Plaumann“ formulovanému Evropským soudním dvorem v rozsudku ze dne 24. 10.1962 ve věci 25/62

Plaumann a spol. proti Komisi Evropského hospodářského společenství, podle něhož mohou být fyzické nebo právnické osoby dotčeny aktem, pouze pokud se jich dotýká z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo z důvodu faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje obdobným způsobem jako adresáta. Tato kritéria přesto nemohou podle žalobce vést k porušení obecné zásady společenství práva tím, že by v konkrétním případě jejich aplikací nebylo možné konkretizovat žádného „reálného žalobce“ a předmětný akt aplikace práva by se tím vyhnul soudní kontrole svého souladu s komunitárním právem.

Svou osobní dotčenost žalobce v tomto smyslu spatřuje v tom, že je spotřebitelskou organizací specificky oprávněnou k ochraně kolektivních práv a zájmů spotřebitelů. Kolektivní práva a zájmy nepředstavují pouze situace, kdy byla jednotlivcům způsobena újma. Ochrana kolektivních práv spotřebitelů se vyznačuje oprávněním dosáhnout ukončení protiprávního jednání všude tam, kde k němu objektivně dochází a zahrnuje i preventivní účinky. Proto je podle svého mínění žalobce subjektem přímo dotčeným každým takovým vnitrostátním aktem aplikace práva, který je v rozporu s právem Evropské unie na ochranu spotřebitele a který brání dosažení zamýšlených účinků komunitárního práva.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, aby uložil žalované povinnost ukončit nečinnost spočívající v tom, že ve správních řízeních, z nichž napadená rozhodnutí vzešla, neaplikovala pravidla obsažená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2001/83/ES a nezjistila, zda výrobky miltiIMUN a PROENZI 3+ nejsou uváděny i na trh jiných členských států a zda nejsou vyráběny či nemají původ v jiných členských státech, a aby vyslovil, že žalobce je oprávněn nechat uveřejnit rozsudek na náklady žalované ve vybraných periodických tiskovinách.

Městský soud v Praze se i s ohledem na obsah žalobní argumentace nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobce předložil spolu se žalobou i napadená rozhodnutí a s ohledem na základní otázku samotné přípustnosti žaloby, soud s ohledem k závěrům, k nimž dospěl, nevyžadoval vyjádření žalované.

Z hlediska obsahu žaloby se jedná o žalobu proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř.s. (část žalobního petitu, jež se domáhala ochrany proti „nečinnosti“ žalované soud považuje za součást věcných hmotněprávních námitek – jde o konkrétní výhrady žalobce stran nezákonnosti napadených rozhodnutí a petit žaloby směřuje k tomu, aby v dalším řízení žalovaná tuto namítanou nezákonnost odstranila).

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Aktivně legitimována k podání žaloby podle citovaného ustanovení je tedy osoba tvrdící zkrácení na svých subjektivních právech tím, že napadený úkon správního orgánu její práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jinak, než předepisuje zákon, nebo byl proveden či vydán v řízení, v němž byla porušena procesní práva dotčené osoby tak, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného úkonu. Žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž pod zkrácení na právech je nutno zahrnout nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních

(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, www.nssoud.cz).

Podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 citovaného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 2. 12. 2003, č. j. 7 A 56/2002 - 54 (zveřejněno pod č. 162/2004 Sb. NSS a na www.nssoud.cz) vyslovil, žalobu podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. je oprávněn podat i ten, s nímž správní orgán nejednal jako s účastníkem, ačkoli podle zákona účastníkem v daném správním řízení byl, a měl tak práva a povinnosti účastníka správního řízení, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Skutečnost, zda někdo byl účastníkem správního řízení, je třeba posuzovat materiálně, a nikoli podle toho, s kým ve skutečnosti správní orgán jednal.

Z výše uvedeného vyplývá, že podmínky aktivní legitimace k podání žaloby podle ust. § 65 s. ř. s. mají jasnou vnitřní hierarchii. V první řadě je nutno zkoumat, zda žalobce naplňuje podmínky stanovené v odstavci 1 citovaného ustanovení a teprve pokud je zjištěno, že nikoli, je na místě zkoumat, zda naplňuje podmínky jeho odstavci 2. Aktivní procesní legitimace podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. není, alespoň podle jeho dikce, sama o sobě podmíněna tím, že by žalobce pro to, aby žalobu mohl podat, musel být nutně účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí, které žalobou napadá. Podmínkou aktivní procesní legitimace je pouze tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí jej přímo či zprostředkovaně zkrátilo na právech. Dosavadní judikatura však aktivní procesní legitimaci účastnictvím žalobce v předchozím správním řízení podmiňuje. Lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 As 1/2005 - 62, publikovaný pod č. 806/2006 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz. V něm byl vysloven závěr, že nájemce bytu není aktivně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1, 2 s. ř. s., domáhá-li se soudního přezkumu kolaudačního rozhodnutí ve věci stavební úpravy jiného bytu v témže domě provedené nájemcem tohoto jiného bytu jako stavebníkem. Uvedený závěr Nejvyšší správní soud vyvodil z toho, že nájemce bytu není účastníkem kolaudačního řízení. Podobně v rozsudku ze dne 12. 12. 2007, č. j. 2 As 33/2007 - 99, dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že městská část hl. města Prahy není oprávněna vystupovat jako účastník správního řízení vedeného orgánem ochrany přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, v němž se uděluje souhlas, povoluje výjimka či vydává závazné stanovisko pro účely územního řízení ve věci umístění stavby, a že právě z tohoto důvodu není dotyčná městská část ani aktivně legitimována k podání správní žaloby proti rozhodnutí v tomto řízení vydanému. Procesní legitimace k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. též těsně souvisí s otázkou, zda žalobce mohl být alespoň potenciálně napadeným rozhodnutím ve své právní sféře dotčen.

Předmětem napadených rozhodnutí bylo uložení pokuty za správní delikt, přičemž žalobce nebyl účastníkem řízení, z něhož napadená rozhodnutí vzešla, napadená rozhodnutí se týkají zcela odlišného subjektu a vůči žalobci nevyvolala žádný účinek spočívající v tom, že by byl přímo těmito rozhodnutími měněn obsah jeho práv nebo povinností (byla dotčena jeho právní sféra). Uložení pokuty za správní delikt je přímo dotčena právní sféra toliko subjektu, jemuž je pokuta ukládána, neboť předmět rozhodnutí se vztahuje pouze k určení povinnosti příslušného subjektu pokutu zaplatit. Žalobce tedy, z hlediska vymezení procesní

legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ani pojmově nemohl být napadenými rozhodnutími přímo dotčen, k podání žaloby tak není podle tohoto ustanovení oprávněn. O legitimaci k podání žaloby podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. pak též nelze uvažovat, neboť ta je již, na rozdíl od ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. výslovně vázána na účastenství v řízení. O tom, že žalobce nebyl účastníkem řízení, z nichž napadená rozhodnutí vzešla, není sporu, a žalobce ani netvrdí, že účastníkem těchto řízení měl být.

Pokud jde o argumentaci žalobce, že byl napadenými rozhodnutími přímo dotčen ve svém „právu jednat“ ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/22/ES, Městský soud v Praze ji nepovažuje za případnou z následujících důvodů:

Žalobce svými stanovami doložil, že je občanským sdružením, jehož cílem je mimo jiné odborně, účelně a prospěšně působit v oblasti ochrany práv a oprávněných zájmů spotřebitelů, ochrany legální hospodářské soutěže s ohledem na veřejný zájem a právotvorbu a prosazování práva a kodexů chování v této oblasti.

Směrnice č. 2009/22/ES v čl. 1 vymezuje jako svůj cíl sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se žalob na zdržení se jednání ve smyslu článku 2 téže směrnice, kterými jsou chráněny kolektivní zájmy spotřebitelů v působnosti směrnic uvedených v příloze I. Pro účely této směrnice se porušováním předpisů rozumí každé jednání, které je v rozporu se směrnicemi uvedenými v příloze I tak, jak byly provedeny ve vnitrostátním právním řádu členských států, a které narušuje kolektivní zájmy spotřebitelů.

V článku 2 zmiňovaná směrnice zavazuje členské státy, aby mj. určily soudy nebo správní orgány příslušné k tomu, aby rozhodly o žalobách podaných oprávněnými subjekty podle čl. 3 téže směrnice, které jsou zaměřeny na co možná nejpohotovější zastavení nebo zákaz porušování předpisů. Podle čl. 3 se pro účely této směrnice oprávněným subjektem rozumí každý subjekt nebo organizace, které byly zřízeny řádně podle práva členského státu a mají oprávněný zájem zajistit dodržování ustanovení článku 1, zejména jeden nebo více nezávislých veřejnoprávních subjektů, které jsou výhradně odpovědné za ochranu zájmů podle článku 1, v členských státech, ve kterých takové orgány existují, nebo organizace, jejichž cílem je hájit zájmy uvedené v článku 1 v souladu s kritérii, která jsou stanovena předpisy vnitrostátního práva. Obdobnou úpravu obsahovala ostatně již směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 98/27/ES o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů (srov. její článek 1, 2 a 3).

Z uvedené směrnice tedy vyplývá závazek členských států určit příslušný orgán a vymezit řízení (včetně žalobní legitimace), v němž bude možno rozhodovat o návrzích oprávněných osob na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů.

Již původní směrnice č. 98/27/ES byla do českého právního řádu implementována v podobě ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Toto ustanovení stanoví, že návrh na zahájení řízení u soudu o zdržení se protiprávního jednání ve věci ochrany práv spotřebitelů může podat a účastníkem takového řízení může být sdružení nebo profesní organizace, jež mají oprávněný zájem na ochraně spotřebitele, nebo subjekt uvedený v seznamu osob oprávněných k podání žalob na zdržení se protiprávního jednání v oblasti ochrany práv spotřebitelů, aniž je dotčeno právo soudu přezkoumat, zda návrh na zahájení řízení byl podán oprávněným subjektem. Zákonodárce tak v souladu se směrnicí zvolil jednu z nabízených možností (srovnej shodnou dikci čl. 2 směrnice č. 98/27/ES i 2009/22/ES, která ukládá členským státům, aby určily soud nebo správní orgán příslušný k rozhodování), tedy

soud, a ustanovením § 25 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele zakotvil obecnou žalobní legitimaci k podání negatorní žaloby na zdržení se protiprávního jednání ve věci ochrany práv spotřebitelů, jež je projednatelná soudy v občanském řízení soudním. Ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele založilo obecný nástroj, jímž oprávněné subjekty ve smyslu čl. 3 směrnice, jíž se žalobce dovolává, mohou cíle směrnice dosáhnout.

Jak sám žalobce v žalobě uvedl, obsahem zmiňovaného „práva jednat“, jak vyplývá z výše uvedeného obsahu směrnice č. 2009/22/ES a z ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, je možnost oprávněné osoby, tedy sdružení nebo profesní organizace, jež mají oprávněný zájem na ochraně spotřebitele, podat zápůřčí žalobu proti tomu, kdo se dopouští jednání, jež je v rozporu s předpisy na ochranu spotřebitele. Toto právo žalobce nemohlo být napadenými rozhodnutími nijak, a to ani nepřímou dotčeno, neboť předmět těchto rozhodnutí byl zcela odlišný. Předmětem napadených rozhodnutí nebyl zákaz určitého jednání, ale uložení pokuty za správní delikt, který podle těchto rozhodnutí spočíval v určitém jednání, jež bylo žalovanou určitým způsobem kvalifikováno. Pro účely případného řízení o zápůřčí žalobě žalobce podle § 25 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele napadená rozhodnutí nepředstavují překážku věci rozhodnuté, soud by v takovém řízení byl pouze podle § 135 odst. 1 o.s.ř. vázán závěrem žalované, že příslušným jednáním byl spáchán správní delikt. Na samotnou možnost domáhat se zákazu takového jednání (bez ohledu na jeho právní kvalifikaci), což je skutečný obsah žalobcova práva, nemá však rozhodnutí žalované žádný bezprostřední vliv.

Nelze souhlasit ani se závěry žalobce stran nutnosti přezkoumání napadených rozhodnutí z hlediska souladu s komunitárním právem.

Předně je třeba poukázat na to, že oba žalobcem zmiňované rozsudky Evropského soudního dvora (rozsudek ze dne 24. 10. 1962 ve věci 25/62 Plaumann a spol. proti Komisi Evropského hospodářského společenství a rozsudek ze dne 23.4.1986 ve věci 294/83 Les Verts proti Evropskému parlamentu) se týkají především specifické otázky žalobní legitimace fyzických a právnických osob podle bývalého článku 175 odst. 3 Smlouvy o založení Evropských společenství (dnes čl. 263 odst. 4 Smlouvy o fungování Evropské unie), tedy žalobní legitimace k podání žaloby proti aktům vydávaným vymezenými orgány Evropské unie (dříve orgánů jednotlivých společenství). I kdyby však soud připustil, že lze závěry této judikatury, která se vztahuje k výkladu zcela specifického článku zakládacích smluv, použít i na posuzovanou věc, je třeba zdůraznit, že i tato judikatura, zejména pak žalobcem zmiňovaný rozsudek ve věci Plaumann proti Komisi, klade důraz, pokud jde o individuální správní akty, na znění bývalého článku 175 odst. 3 Smlouvy o založení Evropských společenství, který žalobní legitimaci svěřuje těm, jimž jsou příslušné akty určeny, nebo jichž se **bezprostředně a osobně dotýkají**. Jakkoliv lze souhlasit s tím, že toto kritérium je v judikatuře Evropského soudního dvora (a posléze Soudního dvora Evropské unie) pojmáno široce, přesto platí základní definice přijatá již ve zmiňovaném rozsudku ve věci Plaumann proti Komisi, a to, že jiné osoby, než kterým je rozhodnutí určeno, mohou tvrdit, že se jich osobně dotýká, pouze tehdy, pokud jsou dotčeným rozhodnutím zasaženy z důvodů určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje **způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí**. Vzhledem k předmětu rozhodnutí (uložení pokuty za správní delikt) nelze u žalobce vysledovat žádnou zvláštní vlastnost či faktickou situaci, která by jej individualizovala ve vztahu k předmětu rozhodnutí obdobně jako jeho adresáta. Žalobce proto nemůže být napadeným rozhodnutím osobně dotčen (tento závěr ostatně koresponduje i s posouzením žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s.).

V této souvislosti je též třeba odmítnout žalobcův názor, který, dovedeno do důsledku, v podstatě konstatuje, že zásada Evropské unie jako „společenství práva“, vyžaduje, aby v každém případě byl akt aplikace práva, který má komunitární dosah, podroben za všech okolností soudnímu přezkumu z hlediska souladu s komunitárním právem. Zásada Evropské unie jako „společenství práva“, jak byla definována v žalobcem zmiňovaném rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 23.4.1986 ve věci 294/83 Les Verts proti Evropskému parlamentu, především znamená že na úrovni komunitární zakládací smlouvy zavádějí úplný systém procesních prostředků a řízení určených k tomu, aby byl Soudnímu dvoru Evropské unie svěřen přezkum legality aktů orgánů Evropské unie, pokud jde o úroveň členských států, zakládá právo účastníků jednotlivých řízení poukázat na neplatnost obecně závazných aktů členského státu pro rozpor s komunitárním právem a přimět vnitrostátní soudy, aby položily předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie, popř. se domáhali přímé aplikace komunitárního práva. Jde tedy o to, že zásada „společenství práva“ je naplňována existencí reálných prostředků, jak soulad aktů orgánů Evropské unie a členských států s komunitárním právem přezkoumat. Neznamená to však, že tyto prostředky v každém případě musí být využity. Jakákoliv soudní ochrana spočívá v tom, že chrání subjektivní práva jednotlivců. Pokud subjekt, jenž je příslušným aktem aplikace práva dotčen, nevyužije z jakýchkoliv důvodů procesních prostředků, jež jsou k jeho ochraně k dispozici, a to ani v případě, že je příslušný akt v rozporu s právem, neznamená to, že zásada Evropské unie jako „společenství práva“ musí zajistit objektivní přezkum takového správního aktu bez ohledu na vůli subjektu, jehož se ve smyslu výše uvedeném bezprostředně a osobně dotýká. Žalobce svou argumentací extenzivně pojímá zmíněnou zásadu jako nutnost za všech okolností zajistit objektivní soulad aktů aplikace práva, jež se dotýkají oblastí upravených komunitárním právem, s komunitárním právem. Tak tomu ovšem není. Jak na úrovni komunitární, tak i na úrovni vnitrostátní, je přezkum individuálních správních aktů vyhrazen pro případy, kdy se jej domáhá jeho adresát, resp. osoba, která je jím přímo dotčena.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žalobce, pokud se domáhal zrušení napadených rozhodnutí žalované, podal návrh jako osoba zjevně k tomu neoprávněná, proto žalobu v této části odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Pokud jde o část žaloby, v níž se žalobce domáhal toho, aby mu soud přiznal právo rozsudek zveřejnit ve vymezených periodických tiskovinách, jde o návrh podle s. ř. s. nepřipustný, neboť podle žádného z ustanovení upravujících jednotlivé typy řízení v hlavě druhé soudního řádu správního nelze takový výrok přijmout. Proto v této části soud žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

Výrok o vrácení soudního poplatku odpadl, neboť soud, s ohledem na odmítnutí žaloby z důvodu procesní ekonomie žalobce k zaplacení soudního poplatku nevyzýval.

P o u č e n í : Do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může žalobce podat proti napadenému správnímu rozhodnutí žalobu v občanském soudním řízení k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu (§ 249 odst. 1 o. s. ř.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu